

UDK 811.163.42'282(497.5 Pag)

Rad primljen za tisak 15.09.2002.

Čakavska rič, Split, 2002, br. 1-2

Izvorni znanstveni članak

Original scientific paper

Recenzenti: Josip Lisac, Joško Božanić

Sanja Vulić

Zagreb

NARJEČNA I DIJALEKATNA PRIPADNOST GOVORA POVLJANE NA OTOKU PAGU

Narječna i dijalekatna pripadnost povljanskoga govora u ovom se radu razmatra na temelju do sada objavljenih radova te na temelju rukopisnih radova o paškim govorima iz pera različitih autora, a posebice na temelju leksičke građe i govornih primjera, tj. egzemplifikacija u rukopisnom *Rječniku govora Povoljane na otoku Pagu* autora Ante Tičića. Zbog čakavske akcentuacije i ikavskoga refleksa jata govor se svrstava u južnočakavski ikavski dijalekt.

Govori otoka Paga u više su navrata bili predmetom zanimanja jezikoslovaca. U sklopu svojih istraživanja ti su se autori, barem usputno, doticali i povljanskoga govora. Općenito se može registrirati zanimanje za to govorno područje od sredine pa do kraja 50-ih godina 20. stoljeća. To je zanimanje u nekim radovima više izraženo, a u nekima je tek rubno. Tako Josip Hamm, u sklopu izvješća o svom terenskom istraživanju 1955. godine, određuje jug otoka Paga štokavskim (2, 336)¹. U svom kratkom izvješću ne spominje poimence mjesto Povljanu, ali je nedvojbeno da se njegova tvrdnja odnosila i na to mjesto. Pagu se taj znanstvenik ponovo vraća 1959. g., ali njegovo izvješće iz te godine pokazuje da je tom prigodom istraživao samo govore sjevernoga dijela otoka (3, 440). U međuvremenu, tj. 1956. g., dva kraća izvješća o svom dijalektološkom istraživanju na otoku Pagu objavljuje dijalektolog Mate Hraste. U prvom od njih spominje posjet Lunu, Novalji i mjestu Pagu (4). U drugom izvješću iz iste godine spominje štokavske govore u mjestima

¹ Prvi broj u zagradi označuje broj bibliografske jedinice u popisu literature, a drugi i ostali brojevi stranice u tekstu na koji se bibliografska jedinica odnosi.

Gorica, Dinička, Poveljana i Vlašići “na najistočnijem dijelu otoka” (5, 389). U govoru Poveljane zamjećuje jak utjecaj govora mjesta Paga, posebice u naglasnom sustavu pa navodi primjere: *rūčāk, čovik* (Gjd *čovika*), *nevīsta, zvīzdā, gnjīzdo, glāva, divāniti, pōsteja, vārīti, kōzlić i kozlić, bñnār* (5, 390).

Već taj osvrt na poveljansku akcentuaciju navješćuje mogućnost drukčijega pristupa poveljanskom govoru. Taj drukčiji pristup nalazimo u 70-ima i početkom 80-ih godina 20. stoljeća u dijalektologa Božidara Finke i Milana Moguša, koji su govor Poveljane svrstali u čakavsko narječje (1, 103, odn. 55). Opisujući smještaj čakavskoga narječja M. Moguš navodi otok Pag u cjelini. Za razliku od npr. pojedinih govora na otoku Pašmanu, Šolti, Braču, Hvaru ili Korčuli, paške govore sa štokavskim elementima ne uvrštava među štokavske oaze na čakavskom području (10, 7).

S druge strane, u tekstu o otoku Pagu objavljenom nekoliko godina poslije u *Čakavisches-deutsches Lexikonu* autora Petra Šimunovića i Reinholda Olescha (12, 174-175), ponovo se susrećemo s mišljenjem, uglavnom sukladnim Hammovu i Hrastinu, po kojemu istočni dio otoka Paga, pa prema tome i Poveljanu, nastanjuju štokavci, dok su čakavci samo u zapadnom i čakavskom središnjem dijelu otoka: “Im westlichen Teil von Pag wird čakavisches (in Lun, Novalja, Barbat, Kolan), im mittleren Teil čakavisches (in Pag, Košljun) und im östlichen Teil štokavisches (in Dinjička, Poveljana, Vlašići) gesprochen” (12, 174).

Paška dijalekatna situacija zainteresirala je i nizozemskoga slavista Petera Houtzagersa koji je govore toga otoka istraživao 1985. i 1987. g., a svoja je zapažanja prvi put objavio te iste 1987. g. Kad je riječ o poveljanskom govoru, Houtzagers se deklarativno slaže s Hrastinim mišljenjem. Ipak valja napomenuti da je Hraste, kako je već spomenuto, poveljanski govor smatrao štokavskim govorom pod čakavskim utjecajem govora mjesta Paga, dok Houtzagers taj govor smatra prijelaznim govorom između paške čakavštine i novoštokavskih dijalekata: “My material from Poveljana seems to corroborate Hraste’s observation (1956b: 390), that the dialect forms a transition between Pag Čakavian and the neo-Štokavian dialects which – also according to Hraste – are spoken in the south-east of the island” (7, 65).

U novije je vrijeme paške govore, posebice čakavske, detaljnije istraživala dijalektologinja Silvana Vranić. Ovom prigodom izdvajamo njezino zapažanje o jugoistočnim paškim govorima “u kojima se preklapa čakavski supstrat i štokavski superstrat u većoj ili manjoj mjeri (primjerice govor Poveljane, Vlašića, donekle Dinjiške)” (14).

Svakako još valja izdvojiti i skupinu autora koji su svoju analizu paških govora objavili 1990. g. u studiji "Lingvističke udaljenosti otoka Paga". Ti autori smatraju da govor Poveljane, poput štokavskih govora "na obližnjem podvelebitskom kopnu", pripada "štokavskom narječju, tzv. zapadnoštokavskom ikavskom", i to ponajprije zbog "novoštokavske akcentuacije, premda sa znatnijim udjelom nenovoštokavske, odnosno paške čakavske akcentuacije" (11, 9 i 10). Drugim riječima, prema tom istraživanju poveljanski govor pripada novoštokavskom ikavskom dijalektu štokavskoga narječja. Prema terenskim bilješkama spomenute skupine autora, novoštokavski je utjecaj očit u primjerima tipa *gláva* (pored *gláva*), *čelo* (11, 22), *čir*, *bùbrig* (11, 23), *nòga* (11, 24), *díte* (11, 25), *tétac* (11, 26), *òganj*, *dàska*, *pìjät* (11, 28), *òvca*, *mlíko* (11, 29), *čela*, *pívac* (11, 30), *bilánc* (11, 31), *dlíto*, *řda* (pored *řdā*) (11, 32), *krúpa*, *mìšec*, *zvízda* (11, 33), *pijāca*, *bríco* (11, 34), *svídok* (11, 35) itd.

Za razliku od tih potvrda, u rukopisnom i za tisak spremnom poveljanskom rječniku Ante Tičića zabilježena je drukčija akcentuacija. U tom rječniku polazne natukničke oblike, a isto tako i popratne gramatičke oblike i egzemplifikacije, karakterizira čakavska akcentuacija sa samo dva silazna akcenta, dugim i kratkim, te čuvanjem staroga mjesta akcenta i prednaglasnih dužina. Takvu akcentuaciju dobro ilustriraju primjeri iz poveljanskoga rječnika koji su na leksičkoj razini sukladni prethodno navedenim primjerima zabilježenim u spomenutoj studiji iz 1990. g., ali se od njih razlikuju akcenatski pa glase *glāvā*, *čelō*, *č'ir*, *bubrīg*, *nogā*, *díte*, *tetāc*, *daskā*, *pijät*, *ovcā*, *mlīkō*, *pívāc*, *bilāncē*, *dlītō*, *řdā*, *krūpā*, *mīsec*, *zvīzdā*, *pijāca*, *brīcō*, *svīdōk*. Regresivno pomicanje silaznoga naglaska u pojedinim primjerima kao *òganj*, *čēla* ne rezultira promjenom intonacije u novoštokavskom pravcu, tj. ne rezultira realizacijom kratkouzlaznoga naglaska. U skladu s tim, i leksička se građa koju je prikupio Ante Tičić sastoji od većega broja starijih poveljanskih riječi. U spomenutoj studiji grupe autora iz 1990. g. zabilježeni su npr. sinonimni parovi *kōse* i *vlāsi*, *lice* i *obrāz* (11, 22), *vātra* i *òganj* (11, 28) s jednom novijom, u novoštokavskim govorima uobičajenom riječi, i jednom starijom riječi koja je uobičajena u čakavaca. Ti su autori zabilježili i prezentski ostvaraj *īden* (11, 23), pa leksičke realizacije *bēdra* (11, 24), *zbābna* (11, 26), *pāš* (11, 27), *pūn mīšec* (11, 33) itd. U poveljanskom su pak rukopisnom rječniku zabilježeni u čakavaca uobičajeniji leksemi *vlāsi*, *obrāz*, *òganj*, ali bez leksičkih inačica karakterističnijih za novoštokavske govore. Doduše, i u tom je rječniku zabilježen prezentski oblik *īde* (koji je inače karakterističan za novoštokavske ikavske govore), ali također i čakavizmi *grēmo*, *grēte*. Osim pridjeva *zbābna*, zabilježen je i u čakavaca uobičajeniji leksem *nosēcā*, a uz riječ *pāš* i romanizam *kunjād*. U

poveljanski rječnik nije uvršten leksem *bedra* i naziv *pun misec* nego su zabilježene u čakavaca uobičajenije istoznačnice *stēgno* i *užbã*. Umjesto, u studiji iz 1990. g. zabilježenih realizacija *pãzu* (11, 23) i *mãćia* (11, 26), A. Tičić bilježi fonološke inačice *pãuz* i *mãćeħa*.

Kada se svi ti primjeri, inačice i usporedbe imaju na umu, valja ih sagledati u svjetlu činjenice da je već od 16. ili 17. stoljeća stari čakavski supstrat istočnih paških govora u kontaktu s novim štokavskim superstratom (10, 7) pa odatle štokavski elementi u tim govorima. S druge strane, M. Hraste govori o jakom utjecaju govora mjesta Paga na poveljanski govor, posebice u akcentuaciji. Upravo nam ta Hrastina tvrdnja može objasniti zašto je u Tičićevu rječniku, koji je novijega datuma od citiranih objavljenih radova, poveljanska akcentuacija "čakavskija" nego što je bila 1956. g. (sudeći po primjerima M. Hraste) ili što je bila 1990. g. (sudeći po primjerima spomenute grupe autora). To navodi na zaključak o rečakavizaciji toga štokaviziranoga govora s čakavskom bazom, tj. o kretanju od prvotne čakavštine prema novoštokavštini u 16. ili 17. stoljeću, pa onda u 20. stoljeću (a možda i prije) postupno opet prema čakavštini, posebice u pojedinim segmentima kao što je akcentuacija. Kao što je već spomenuto, i tipični leksik koji je zabilježio A. Tičić bliži je čakavcima nego novoštokavcima. Međutim, budući da se leksička građa u dijalekatne rječnike vrlo često uvrštava na principu kontrastivnosti i razlikovnosti u odnosu na standardni jezik, te se usto bira leksik koji se općenito smatra arhaičnijim, u poveljanskom se rječniku vjerojatnije radi o autorovu svjesnom izboru arhaičnijega leksika negoli o općenito u novije vrijeme izraženom okretu prema takvom tipu leksika.

Upravo ta složenost poveljanske jezične zbilje objašnjava zašto su u dosadašnjoj literaturi zabilježena različita mišljenja o narječnoj pripadnosti toga govora. Da su se u tom govoru susrela dva narječja o tom nema dvojbe, ali je pitanje treba li taj govor danas uvrštavati u štokavsko ili u čakavsko narječje, ili ga pak smatrati hibridnim. Budući da u narječnoj podjeli hibridni govori nisu najsretnije rješenje, preostaje dvojba između čakavskoga i štokavskoga narječja. Pritom valja imati na umu da svi današnji paški govori koji se nedvojbeno smatraju čakavskima pripadaju srednjočakavskomu dijalektu s ikavsko-ekavskim refleksom jata. Poveljanski je pak govor konsekvantno ikavski (izuzmemo li tek poneki rijetki opće prošireni ekavizam kao npr. *zēnica*). Međutim, možemo pretpostaviti da je u prvotnoj svojoj čakavskoj fazi i poveljanski govor bio ikavsko-ekavski, tj. da je poveljanski supstrat srednjočakavski dijalekt s ikavsko-ekavskim refleksom jata koji karakterizira otočne govore od Krka i sjeverozapadnoga i središnjega dijela Paga do otočja južno od

Paga, zaključno s Ugljanom. Toj postavci ide u prilog i npr. povljanski toponim *Stenica* s ekavskim refleksom jata koji je zabilježila Vesna Jakić-Cestarić (8, 413), ističući da toponimi “u principu čuvaju jezičnu starinu” (8, 412). Današnja pak dosljedna uporaba ikavskoga refleksa jata rezultat je utjecaja novoštokavskoga ikavskoga dijalekta na čakavski povljanski govor već od migracija u 16. i 17. stoljeću. Tako u povljanskom rječniku nalazimo primjere *ripa* ‘repa’, pa *kol'no*, *m'isto*, *t'ilo*, *t'isto* itd. Osim u refleksu jata, novoštokavski je utjecaj prije svega prepoznatljiv u uporabi zamjenice *što*. Međutim, građa zabilježena u Tičićevu povljanskom rječniku jasno svjedoči o dosljedno prevedenom dvoakcenatskom sustavu s čuvanjem staroga mjesta akcenta i prednaglasnih dužina. Iz toga proizlazi da je, pod utjecajem paških čakavskih govora, u povljanskom govoru revitalizirana čakavska akcentuacija. Stoga povljanski govor nije moguće svrstati među novoštokavske govore. Budući da nenovoštokavskih govora na tom području nema, bolje je povljanski govor svrstati u čakavsko nego u štokavsko narječje. Pritom je jasno da zbog ikavskoga refleksa jata taj govor ne može pripadati srednočakavskom ikavsko-ekavskom dijalektu, bez obzira na svoj supstrat. Zbog te specifične kombinacije čakavske akcentuacije i dosljedno ikavskoga refleksa jata, povljanski je govor najprikladnije uvrstiti u južnočakavski ikavski dijalekt. S tim ga dijalektom vežu i mnoge druge fonološke značajke koje su zajedničke brojnim novoštokavskim ikavskim i južnočakavskim, posebice kopnenim, tj. neotočnim ikavskim čakavskim govorima. Na temelju građe iz povljanskoga rječnika u tom je smislu moguće izdvojiti nedosljedno čuvanje dočelnoga *-l* u imeničkim riječima (npr. *ândel*) jer taj govor poznaje i refleks dočelnoga *-l* > *-a* s umetanjem intervokalnoga *j*, npr. *kampanĕja* (s Gsg. *kampanĕla*). U pridjevskim je oblicima muškoga roda ta promjena redovito provedena, npr. *dĕbeja* (*dĕbela*, *dĕbelo*), *kĭseja* (*kĭsela*, *kĭselo*), *vĕseja* (*vĕsela*, *vĕselo*). Isto vrijedi i za nedosljedno čuvanje fonema *h* koji je u pojedinim primjerima reduciran (npr. u početnom položaju u riječima *rānā* i *řpa*) ili je zamijenjeno fonemom *v* (npr. u dočelnom položaju u riječi *sŭv*). Zajedničkom značajkom glavnine južnočakavskih i brojnih novoštokavskih ikavskih govora mogu se smatrati i povljanske realizacije tipa *tŭji* (s refleksom praslavenskoga *dj > *j*). Prema zabilježenim primjerima povljanski je govor pretežito šćakavski, npr. *gŭšćerica*, *sŭrišće*, *šćāp*, *klišća*, a novoštokavski se utjecaj očituje i u postupnom prodiranju štakavizama kao što je npr. *klišćavac*, premda su i novoštokavski govori na obližnjem podvelebitskom kopnu djelomice šćakavski. Preplitanja je moguće pratiti i na morfološkoj razini, npr. u realizaciji blagdanskih imena gdje prevladavaju tipično čakavski feminini oblici kao npr. *Jŭrjeva*, *Križĕva*, *Mārĕkova*, *Martĭnja*, *Petrŭva*, *Stĭpanja*, ali pod utjecajem štokavskoga narječja i oblik *Tĭlovo* u srednjem

rodu. U primjerima tipa *grôzje* nije izvršeno novo jotovanje koje je karakteristično za većinu novoštokavskih ikavskih govora, ali ne i za čakavske govore. Čakavskom se osobinom može smatrati i izostanak afrikate *dž*, bez obzira je li riječ o tuđicama kao npr. *žigerica* ili o glasovnim promjenama na granici morfema, npr. u riječi *svidôžba*. Budući da novoštokavske ikavske govore karakterizira slijed *-ni-* u osnovi glagola II. vrste, povljanske primjere sa slijedom *-nu-*, tipa *istêgnûti*, valja također smatrati čakavskom osobinom koja je, naravno, imanentna i brojnim nečakavskim dijalektima te usto i hrvatska standardnojezična značajka. U povljanskom govoru valja upozoriti i na čuvanje dočetnoga *-i* u infinitivnom obliku što je značajka čakavskih govora na sjevernodalmatinskom otočju koji su glavninom ikavsko-ekavski. S druge strane, u glavnini južnočakavskih ikavskih govora u srednjoj Dalmaciji, kao i u obližnjim novoštokavskim ikavskim, izostaje dočetno *-i* u infinitivu. Usto, povljanski čakavizam *kadi* u značenju 'gdje' karakterističniji je za srednočakavske i sjeverozapadnije čakavske govore. Realizacija *kadi* može se smatrati tvdokornijom čakavskom značajkom jer je i danas sačuvana u brojnim govorima u središnjoj Hrvatskoj kojima je osnovica ikavsko-ekavski čakavski dijalekt, ali su bili pod utjecajem kajkavskoga narječja, a zatim i novoštokavštine (npr. u Desmericama i Zagorju kod Ogulina).

Na leksičkoj su razini također moguće stanovite usporedbe. Tako npr., kad je riječ o nazivima mjeseci u godini, potvrde u povljanskom rječniku pokazuju stanovitu isprepletenost domaćih i stranih naziva jer je za prvi mjesec u godini zabilježen samo hrvatski naziv *sîćanj*, dok su za treći, četvrti, sedmi, osmi i deveti mjesec zabilježeni samo internacionalizmi *mărač*, *aprîl*, *lûj*, *agüst* i *šetêmbar*. Po toj se osobini povljanski govor može usporediti s nekim drugim govorima južnočakavskoga ikavskoga dijalekta koje također karakterizira slična, iako ne istovjetna, kombinacija hrvatskih i internacionalnih naziva mjeseci u godini. U tom smislu možemo npr. izdvojiti tkonski govor na Pašmanu, zatim govor otoka Drvenika i govor Selaca na Braču. S druge se strane, u govorima srednočakavskoga ikavsko-ekavskoga dijalekta, npr. u saljskom (Dugi otok), kukljičkom (Ugljan) i rivanjskom (otok Rivanj) govoru koji su Povljani kilometarski bliži, rabe samo internacionalni nazivi. Zanimljivo li fonološke posebnosti pojedinih govora, može se reći da su povljanski leksemi koje je u svom rječniku zabilježio A. Tičić, zajednička baština različitih sjeverozapadnih čakavskih i jugoistočnih čakavskih, osobito južnočakavskih, otočnih govora. Među takvim leksemima ima i autohtonih hrvatskih riječi i posuđenica, npr. *armarûn* u značenju 'ormar', *babûlj* u značenju 'obli kamen' te izvedeni glagol *babuljâti* u značenju 'bacati kamen', zatim *barûfa* u značenju 'svađa, vika', *blazîna* u značenju 'jastuk', *gûća* u značenju 'maja',

gròta u značenju 'stijena, kamenjar', *nenaviđnost* u značenju 'zavist', *sigurãti se* u značenju 'usuditi se, odvažiti se'. Naravno, ima i leksema koji su u srednjočakavskim i sjeverozapadnim čakavskim govorima česti, ali u južnočakavskim govorima nisu uobičajeni kao npr. *kostãnj* u značenju 'kesten', *rãčiti se* u značenju 'ići u tek' itd.

Takvih bi se ilustrativnih primjera iz povljanskoga govora moglo izdvojiti još niz, ali i navedene činjenice pokazuju da je povljanski govor, unatoč ikavsko-ekavskom čakavskom supstratu i kasnijim novoštokavskim elementima, danas najprikladnije svrstati u južnočakavski ikavski dijalekt.

Literatura:

1. Božidar Finka i Milan Moguš, *Karta čakavskoga narječja*, u: Milan Moguš, *Čakavsko narječje*, Školska knjiga, Zagreb, 1977., str. 99-104. + karta; ili *Hrvatski dijalektološki zbornik*, knj. 5, Zagreb 1981., str. 49-58. + karta.
2. Josip Hamm, *Izveštaj o naučnom putovanju na Olib, Silbu, Ist, Premudu i Pag*, *Ljetopis JAZU*, knj. 60., Zagreb, 1955., str. 334-339.
3. Josip Hamm, *Istraživanja iz područja čakavske dijalektologije*, *Ljetopis JAZU*, knj. 63., Zagreb, 1959., str. 439.-440.
4. Mate Hraste, *Izveštaj o dijalektološkom istraživanju u Lubenicama na otoku Cresu*, na otocima: Uniže, Male i Velike Srakane, na Susku, Rabu i Pagu, *Ljetopis JAZU*, knj. 61., Zagreb, 1956., str. 386-388.
5. Mate Hraste, *Izveštaj o terenskom radu na otoku Pagu*, *Ljetopis JAZU*, knj. 61., Zagreb, 1956., str. 389-390.
6. Mate Hraste, *Dvoakcenatski sistem u hrvatskom ili srpskom jeziku*, *Zbornik za filologiju i lingvistiku*, knj. 1., Novi Sad, 1957., str. 85-93.
7. Hubrecht Peter Houtzagers, *On the phonology and morphology of the čakavian dialects spoken on the island of Pag*, *Dutch Studies in South Slavic and Balkan Linguistics*, *Studies in Slavic and General Linguistics*, 10, Rodopi, Amsterdam, 1987., str. 65-90.
8. Vesna Jakić-Cestarić, *Refleks jata na sjevernodalmatinskim otocima*, *Radovi Instituta JAZU u Zadru*, sv. III., Zagreb, 1957., str. 407-422.
9. Josip Lisac, *Domaća rič zadarskoga kraja*, u: *Hrvatski dijalekti i jezična povijest*, Matica hrvatska, Zagreb, 1996., str. 32-42.

10. Milan Moguš, *Čakavsko narječje*, Školska knjiga, Zagreb, 1977.
11. A. Sujoldžić, B. Finka, P. Šimunović i P. Rudan, *Lingvističke udaljenosti otoka Paga*, *Filologija*, knj. 18., Zagreb 1990., str. 7-37.
12. Petar Šimunović i Reinhold Olesch, *Čakavisch-deutsches Lexikon*, Teil III, *Čakavishe Texte*, Köln / Wien (Böhlau), 1983.
13. Ante Tičić, *Rječnik govora mjesta Poveljane*, rukopis
14. Silvana Vranić, *Iz sintakse paških čakavskih govora*, rukopis
15. Silvana Vranić, *O fonološkome sustavu mjesnoga govora Metajne*, rukopis

Dialects and dialectal affiliation of the speech in Poveljane on the island of Pag

Summary

This work analyses the dialects and dialectal affiliation of the Poljane speech based on previous works and on various authors' manuscripts on Pag speeches, and is especially based on the lexical structure and spoken examples, i.e. exemplification in the manuscript *Rječnik govora Poveljane na otoku Pagu* (Dictionary of the Speech in Poljane on the Island of Pag) by Ante Tičić. Due to its Chakavian accent and Ikavian yat reflex the speech is classified as a south-Chakavian Ikavian dialect.

L'appartenenza vernacolare e dialettale della parlata di Poveljane sull'isola di Pag

Riassunto

L'appartenenza vernacolare e dialettale della parlata di Poveljane è trattata in questo studio sulla base dei lavori finora pubblicati e sulla base degli studi manoscritti di vari autori sulle parlate di Pag, e specialmente sulla base del materiale documentario lessicale e degli esempi parlati, ovvero delle esemplificazioni nel vocabolario manoscritto *Rječnik govora Poveljane na otoku Pagu* (*Il vocabolario della parlata di Poveljane sull'isola di Pag*), autore Ante Tičić. A motivo dell'accentuazione ciacava e del riflesso icavo dello jat, la parlata è classificata tra i dialetti icavi ciacavi del sud.

Podaci o autoru:

Sanja Vulić radi u Zavodu za lingvistička istraživanja HAZU u Zagrebu, ul. Ante Kovačića 5, kao suradnik na projektu Istraživanje hrvatskih dijalekata čiji je voditelj akademik Milan Moguš. Kućna adresa Lastovska 11, tel: 01/485 212